

Sygnatura akt VIII Gz 124/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział Gospodarczy

w składzie :

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SSO Patrycja Baranowska

SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko G. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 13 stycznia 2015 roku, sygnatura akt X GNc 519/14

postanawia :

oddalić zażalenie

SSO Patrycja Baranowska SSO Piotr Sałamaj SSO Leon Miroszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, postanowieniem z dnia 13 stycznia 2015 roku, odrzucił sprzeciw pozwanego G. K. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 kwietnia 2014 roku. Rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone oddaleniem wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia tego sprzeciwu. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany nie wykazał, że nie dokonał w terminie czynności wniesienia sprzeciwu bez swojej winy. Sąd ten nie dał wiary zeznaniu żony pozwanego ani samego pozwanego, które uznał za niespójne, wzajemnie sprzeczne, a nadto nie zawierające wyjaśnienia przyczyn również innych przypadków nieodbierania przesyłek sądowych. Zdaniem Sądu pierwszej instancji nie można z faktów istnienia nieprawidłowości w wykonywaniu doręczeń przez nowego doręczyciela publicznego wywodzić uogólnień co do innych także doręczeń, zwłaszcza że pozwany nie wnioskował o przesłuchanie osoby odpowiedzialnej za doręczenie, czy nanoszącej adnotacje na kopercie.

Pozwany wniósł zażalenie na to postanowienie. Zarzucił naruszenie art. 244 k.p.c. polegające na przyznaniu domniemania prawdziwości zwrotnemu potwierdzeniu odbioru, na którym zamiast podpisów pozwalających na identyfikację osób dokonujących awizowania znajdują się bliżej nie określone znaki graficzne niebędące podpisami; z ostrożności także art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny zwrotnego potwierdzenia odbioru polegającej na identyfikacji znaku graficznego jako podpisu wskazującego na tożsamość doręczyciela, a także poprzez dowolną ocenę zeznania A. K. oraz dokumentacji medycznej jej dotyczącej, polegającej na „naruszeniu kryterium braku mobilności i bardzo sporadycznego opuszczania miejsca zamieszkania przez chorego cierpiącego na upośledzenie narządu ruchu”; art. 231 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na skonstruowaniu wysoce zawodnego

i stąd nieprzydatnego dla ustalenia okoliczności sprawy wnioskowania sprowadzającego się do wadliwego założenia, że skoro pozwany wcześniej nie odbierał korespondencji od powódki w grudniu 2013 roku oraz 16 lipca 2013 roku, to również nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu nie odebrał pomimo prawidłowej awizacji, mimo, że przesyłka ta miała miejsce kilka miesięcy później.

Skarżący wyjaśnił, że nie wnosił o przesłuchanie osób dokonujących wpisów na druku zwrotnego potwierdzenia odbioru z tego względu, że identyfikacja tych osób nie była możliwa. Jego zdaniem Sąd Rejonowy na siłę doszukiwał się niespójności w zeznaniu świadka A. K..

Wskazując na wymienione zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, rozpoznanie również postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, zasądzenie od powódki zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Powódka nie złożyła odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, nawet jeśli można mieć zastrzeżenia co do staranności operatora pocztowego w sprawie doręczenia pozwanemu przesyłki sądowej zawierającej nakaz zapłaty oraz odpis pozwu z załącznikami. Zastrzeżenia te nie niweczą prawidłowości tego doręczenia.

Rację miał Sąd Rejonowy przede wszystkim w stwierdzeniu, że pozwany zaniechał inicjatywy dowodowej w celu dogłębnego zbadania sposobu postępowania operatora pocztowego z konkretną przesyłką zawierającą nakaz zapłaty z odpisem pozwu i załącznikami. Twierdzenie pozwanego, że nie mógł złożyć wniosku o przesłuchanie osób podejmujących bezpośrednio czynności doręczenia, wobec niemożliwości ich identyfikacji, nie wytrzymuje krytyki w sytuacji istnienia możliwości ustalenia tych osób poprzez zwrócenie się o informację do tego operatora. Wnioski o przywrócenie terminów do czynności procesowych, których bieg zależy od daty doręczenia przesyłki sądowej, należą do najczęstszych, toteż można na podstawie praktyki orzekania w podobnych sprawach wskazać na notoryjność wnioskowania o przesłuchanie osób, których operator pocztowy upoważnił do doręczania przesyłek na danym terenie. Dowód taki należy do podstawowych w sprawie prześledzenia drogi przesyłki od chwili jej przyjęcia w placówce oddawczej. Jest to o tyle zrozumiałe, że trudno wykazać brak doręczenia przesyłki dowodami z zeznań osób, które relacja ma być dowodem na nieistnienie faktu.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że dokument w postaci formularza będącego dowodem doręczenia, nie jest dokumentem urzędowym, jako nieprawidłowo wypełniony. Oczywiście mogą być wątpliwości co do tożsamości osoby, która dokonywała awizowania przesyłki a następnie dokonywała wypełniania dokumentu doręczenia. Istotnie, podpis doręczyciela jest szczątkowy, niewskazujący na nazwisko, ani nawet na konkretny jego element, natomiast nie jest nieidentyfikowalny o ile doszłoby do przesłuchania osoby, która była odpowiedzialna za doręczenie, z okazaniem tego dokumentu, ewentualnie pobraniem jej podpisu oraz być może posłużeniem się opinią grafologiczną celem zbadania autentyczności podpisu. Brak takiej identyfikacji konkretnego doręczyciela nie uniemożliwia stwierdzenia, że doręczenie obejmuje przesyłkę sądową, że zostało dokonane przez konkretnego operatora i wskazuje miejsce odebrania przesyłki. Nie ma podstaw do przyjęcia, że wypełnienia dokumentu dokonywała osoba, która nie była upoważniona do czynności doręczania przesyłek sądowych.

Dowód z przesłuchania osoby odpowiedzialnej za doręczenie przesyłki przez operatora pocztowego służyć by mógł również wyjaśnieniu sposobu wypełnienia formularza doręczenia odbioru w zakresie dat awizowania przesyłki. Wyciąganie przez pozwanego wniosków co do przyczyn i okoliczności dokonania poprawek treści adnotacji, bez przeprowadzenia dowodu z zeznania osoby, która taką adnotację sporządziła, jest wyłącznie niczym nie popartą spekulacją, z pewnością nie odbierającą temu dokumentowi waloru dokumentu urzędowego.

Jak widać, nie była niemożliwa weryfikacja danych wynikających z treści tego dokumentu. Wymagała ona jednak inicjatywy dowodowej w tym zakresie ze strony pozwanego. Zgodnie z art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza

prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim dane są niezgodne z prawdą, powinna te okoliczności udowodnić.

Nie można też zarzucić Sądowi Rejonowemu dowolnej oceny dowodu z zeznania świadka - małżonki pozwanego i dowodu z przesłuchania pozwanego. Wbrew zarzutom pozwanego Sąd pierwszej instancji dokonał wszechstronnej oceny tych dowodów, kierując się zasadami logiki i odwołując się do doświadczenia życiowego. Trafnie zakwalifikował brak wyjaśnienia przypadków nieodbierania przez pozwanego już wcześniej przesyłek sądowych, zaś dopiero odbierania zawiadomień po wszczęciu przez pozwanego egzekucji. Racjonalna jest także ocena zeznania świadka w aspekcie wybiórczej pamięci małżonki pozwanego, wyrażającej się wskazaniem szczegółów z dat awizowania przesyłek, przy braku pamięci co do zdarzeń w innych datach, choćby przypadają one w okresach świątecznych. Prawidłowe było także poczynienie domniemań faktycznych na podstawie art. 231 k.p.c.

Reasumując należy stwierdzić, że pozwany nie wykazał, że nie doszło do prawidłowego doręczenia przesyłki sądowej zawierającej nakaz zapłaty z dnia 2 kwietnia 2014 roku. Warto dodać, że sprawa prawidłowości tego doręczenia była już przedmiotem oceny przez tutejszy Sąd w uzasadnieniu postanowienia z dnia 31 marca 2015 roku, sygnatura akt VIII Gz 16/15. Ocenę tą, wskazującą na prawidłowość tego doręczenia, należy potrzymać.

Mając na uwadze powyższe, należało, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c., oddalić zażalenie jako bezzasadne.

SSO Patrycja Baranowska SSO Piotr Sałamaj SSO Leon Miroszewski